

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

Единъ брой 2 гроша.

ВЪСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИТА НА БЪЛГАРСКИЯТЪ НАРОДЪ.

ТУРЦИЯ излъзува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малъкъ. Годишната цѣна за въ Имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидіета; вънъ отъ Имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са подписувать до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външпипти настоятели отговарять за вѣстника. Подписката на спомоществованіята става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмаж-Меджидъ № 23.

УЧИТЕЛИТИ И НАСТОЯТЕЛИТИ ВЪ НАШИТИ УЧИЛИЩА.

I.

Училищата сѣж опрѣдѣлени да изваждѣтъ добри, разумни, честни и патриотически граждани.

Пригледано е че въ тѣзи мѣста дѣто училищата сѣж добрѣ нарѣдени, народити са радѣтъ сѣ добринити на истинната цивилизация.

Пригледано е сѣщо тѣй че въ тѣзи страни дѣто училищата сѣж лишени отъ едно мѣдро устройство, хората куцатъ отъ сичко и въ сичко.

Тѣзи истина е стара, както слънцето, и при сичко туй никой отъ насъ не е разгледвалъ още въпросѣтъ за организацията на народнити ни училища.

Този въпросъ е обаче отъ главна важность за нашето бѣдѣще, и за туй ний ще дрѣзнемъ днѣсь да кажемъ двѣ думи за него.

Ако хвърлимъ единъ брѣзъ погледъ върху сегашната система на устройството и на прѣподаваніето въ училищата ни, ний ще намѣримъ нѣ само първото несвѣсно нѣ още и второто несходно сѣ потребити на мѣстото.

Отъ това произхожда негли дѣто нашити млади отъ много училища излѣзѣтъ отъ тѣзи заведения безъ да знаять да напишатъ правилно нити три реда.

Причината на тѣзи безплдность на обшити наши училища сѣж самити учители и самити настоятели на тѣзи училища.

Или нѣка кажемъ по добрѣ, тѣзи причина лѣжи въ несгласіето и взаимного гоненіе на учители и въ неразбранщината на настоятели.

Едни настоятели търсятъ учители сѣ много язици безъ да знаять че не сѣж язицити които възвишѣвътъ човѣкѣтъ, нѣ науката и умственното развитіе.

Други настоятели искѣтъ учители сѣвършени въ сичкити язици и въ сичкити науки, безъ да помислятъ че човѣкѣтъ е едно същество несвършенно, и че сѣвършенството на човѣщината е единъ идеалъ когото ще гони сѣкоги, нѣ когото не ще осѣществи никогі.

Въ туй положеніе, учители, за да намиратъ мѣста сѣж принудени отъ неволя да са гонять едни други и да общаватъ сѣкакви программы.

И нѣка го кажемъ, колкото повече са развиваеми криво-лѣво, толкосъ повече учители ще страдѣтъ и слѣдователно толкосъ повече народа ни ще бѣде лишенъ отъ добринити на положителнити знанія.

За да са дигне този важенъ кусуръ който не общава никакво добро за народа, какво трѣбува, какво сми длѣжни да направимъ?

Ний трѣбува, ний сми длѣжни да уве-

демъ единъ новъ редъ въ народнити сѣ училища.

Този редъ сѣстои да усвоимъ една программа за прѣподаваніе въ училищата която да отговаря на живота и на нуждити на мѣстото.

За да са сполучи туй важно слѣдствие, нашити учители трѣбува да държатъ единъ общъ съборъ въ който да са сѣгласѣтъ върху системата на прѣподаваніето.

Отъ друга страна училищнити настоятели сѣж длѣжни да са ограничатъ ла надзиравайтъ просто училищата, да плащѣтъ редовно на учители, да снабѣвътъ училищата сѣ потребити нѣща като са отрѣкѣтъ отъ тѣзизлочестна рутина да промѣнятъ сѣка година своити учители.

ЕДНО УЧИТЕЛСКО ДРУЖЕСТВО.

Въ послѣдніята сѣ брой, ний обнародвахми единъ уставъ касателно до съставіето на едно учителско дружество между нашити учители.

Туй учителско дружество ще има за цѣлъ както сѣж видѣли читателити ни, да промѣсѣла за издърженіето на вдовицити и за отхраната и въспитаніето на чадата на тѣзи учители които бы умрѣли безвѣрменно и сиромаси.

Ний призоваваме вниманіето на сичкити наши добросѣвъстни учители върху този уставъ и подканяеми ги да изложатъ мнѣніето си презъ печата за него. Ний ще отворимъ сѣ драго сѣрдце стѣлповети на вѣстникѣтъ си за тѣзи тѣхни мнѣнія.

Наистина едно, дружество отъ туй естество ще сѣедини и ще оближи учители по между имъ и чрезъ туй и самити ни училища.

Като ще има солидарността която му липцуваше до сега, учителското тѣло не ще са мѣсти вече сѣка година отъ градъ на градъ и ще бѣде постоянно въ училищата.

Колкото за насъ, ний удобряваме почти сѣдържаніето на уставѣтъ.

Ний желайми само да са прибавѣтъ въ него три нѣща които, прѣдъ нашити очи, сѣж необходими за сполуката на дружеството.

Първото е: да плащѣтъ редовнити членове, нѣ една половинъ турска лира, нѣ двѣ турски лири въ годината.

Второто е: да са осигори една пенсія на тѣзи учители които отъ старини или немощи, не ще могатъ да извършѣтъ званіето си.

Третьото е: да са търси мѣсто на онѣзи отъ учители които бы останали празни по нѣкои честни причини.

Като са притурѣтъ тѣзи членове въ уставѣтъ, ний мислимъ че гоненіята ще прѣстанѣтъ сѣвършенно и че едно искрено сѣгласіе и братство ще са въдворѣтъ между учители ни.

Казѣтъ: учителството е най неблагода-

ното званіе въ Българія. Защо? Очевидно, защото учители въ своята суета сѣж знаніята си развалятъ взаимно положеніята си.

Нѣкои учители като отивѣтъ да присѣдствувѣтъ на испитаніята на други учители прѣдлагѣтъ таквись задачи които ученицити не сѣж учили.

Други учители по учени отъ тѣзи първити правѣтъ имъ сѣщото когато тѣ давѣтъ испитанія по рѣдѣтъ си.

Ученицити сѣж принудени да измѣрморовѣтъ на прѣдложенити въпроси, и това нѣ само убива нѣравствено учители, нѣ още подбужда настоятели да търсятъ други учители или да приѣмѣтъ тѣзи които сѣж прѣдложили въпросити.

Ако настоятели на училищата ни бѣхъ нѣкакъ-си по учени, негли тѣ не щѣхъ да давѣтъ ухо на таквись дрѣбни и недостойни интриги.

Нѣ като сѣж лишени отъ познаніята които трѣбува да имѣтъ училищнити настоятели, слѣдува отъ тука аномалното състояние което е съществувало до сега въ училищата ни.

Хората имѣтъ разни наклонности. Това е условіето за животъ на човѣщината. Единъ учитель може да бѣде специалистъ въ математиката безъ да бѣде такѣвзи въ исторіята, и наопаки. Отъ тука трѣбува ли да заключимъ че ученицити като немогли да отговорѣтъ на задачи които не сѣж учили че и учители назнаятъ нищо? Никакъ.

Основаніето на едно учителско дружество ще направи да изчезне тѣзи зараза която прѣчи най много на общіята напредѣкъ въ отечеството ни, и ето защо ний молимъ сичкити наши добросѣвъстни учители да спомогѣтъ за да сѣставимъ едно таквось дружество.

НУЖНОТО ОБЩЕСТВО.

I.

Дѣтето, едвамъ излѣзне изъ утробѣтъ на майкѣ си, намира сѣ забиколено отъ човѣци; едвамъ отвори очитѣ си, гледа че не е сампчко.

Човѣкѣтъ слѣдователно сѣ ражда за да живѣе сѣж обществото, ражда сѣж за да живѣе сѣж подобнитѣ си; тогава Божествена-та цѣлъ, за която дойде въ този свѣтъ сѣж извършѣва, тогава дѣлото на сѣздателя слѣдва прѣминѣваніето си, прѣминѣваніе, кое самъ Богъ дади.

Какѣвъ нестоимъ источникъ на радостъ, когато човѣкѣтъ живѣе между подобнитѣ си, между домочѣдіето си, заобыколенъ отъ чадата, които му е далъ самъ Богъ, заобыколенъ отъ подобнитѣ си, и учимъ отъ тѣхъ, и учѣтъ други! Ето естество на човѣка, ето началото на прѣдопрѣдѣленіето му.

Какво неизразимо благополучіе! Човѣкѣтъ да прѣподава идеитѣ си на друго, да слуша тѣзи на другитѣ, да сподѣля сѣ

подобният си радостта и скърбят! Каква утѣха, какво благодарение, когато може да стори доброто, върху бѣдствующия нему подобенъ; когато гледа че ближниятъ му ся смѣе, радва ся, чувствува и познава, че той е причина на радостта му, че той е докаралъ повяхналытъ неговъ устны въ прѣвото нмъ състояние, че той е избърсалъ съзвѣтъ му!

Каква радост! Когато душата му смѣюща ся отлучава ся отъ тѣлното му тѣло. и отлучаема, гледа съзвѣтъ на млытъ си чяда, кои мокрятъ послѣднытъ му одѣръ, любезнытъ си съпругъ съ която е живѣлъ въ този свѣтъ ангелскый животъ, и камъ която, както и камъ любезнытъ си чяда, подсмѣващецъ ся подъ мустака дава не само вѣчно поздравление, нъ нмъ казва лъжовното онова радвай ся, обыкновенното радвай ся, което въ тоя свѣтъ никакво значеніе нѣма, което ся казва, и трѣбъва да ся казва за по благополученъ животъ, и чяка ги съ радостъ, за да живѣе пакъ съ тѣхъ, не малко години, нъ безконечны вѣкове, вѣкове божественны.

Человѣкъ не е съставилъ обществото, нъ самъ Богъ, защото Богъ за да не остави человѣка самичакъ, далъ му другаръ, и казалъ: "растите ся и множете ся." Богъ съставилъ обществото, кое Божественната му рѣка благословила. Богъ рѣкълъ: "обычай бляжняго си." Немога да обычаемъ бляжняго ми когато той не ся намира близо при мене; немога да обычаемъ нито самага Бога, когато отбѣгнувамъ любовта на бляжняго ми, защото любовта камъ бляжняго ми, раченіето (свѣдата) камъ него, е любовта, е раченіето, кое длъженствувамъ камъ Вышняго Бога, камъ създателя моего.

По Божіе вдѣхновеніе человѣцитѣ съставихъ брактѣ, Богъ го благослови.

Какво друго доказателство искаме, отъ какъвъ другъ примѣръ имаме нужда, за да ся увѣримъ въ това, като гледаме че и самытъ животны не живѣхъ самички? че и животнытъ живѣхъ въ общество, че и много отъ тѣхъ живѣхъ и въ съпружество? кой не знае че глѣбѣтъ умира отъ жалъ кога погыбне другарѣтъ му?

Когато нѣкоя причина отдалѣчи человѣка отъ свѣтътъ, когато нѣкоя силна причина го принуди да ся погнуся отъ него, и да пажеае безмѣлвіето, тогава отдалѣчава ся, трѣси безмѣлвіето, отива въ безмѣлвіето, нъ не слѣдъ много, друга по силна причина, друга по горня сила, неговото естество, тѣлото му, разумѣтъ му, душата му, които не могатъ да живѣхъ въ сѣнь быдуйки живи, принуждаватъ го да ся врьне въ обществото, да потърси съжителството на человѣцитѣ, да послужи по лесно на Бога своего.

Кой другъ по высокъ урокъ, кой другъ по божественъ учитель е възможно да научи дѣтето? Гдѣ другадѣ освѣтъ въ обществото дѣтето ся образува, става человѣкъ? това е училището на свѣтътъ, священното училище!

Въ божественното това училище дѣтето ся учи да познава человѣцитѣ, учи ся умеренномѣдріето, милосѣрдіето и всичкытъ въобще добродѣтели. Учи ся какво нѣщо е трудъ, что скърбъ, что сиромашество. Любовта камъ родителытъ си, любовта камъ ближнытъ си, въ това училище ѣ научва; близо до добрытъ си родители, учи ся какъ да стане и то добро; мякото на благытъ и добродѣтелихъ ся майкѣ като

бозае, учи ся какъ да стане благо и добродѣтелно; съ мѣдрытъ съобрачаемо учи ся какъ може и то да стане единъ день мѣдро; добрытъ граждане като приближава учи ся какъ може и то да стане добъръ гражданинъ, и на отечеството си, и на обществото и на еднороднытъ си полезно.

Д. П. Петровъ.

ПИСМО ДО РЕДАКТОРА.

Отъ издаваніето на царскытъ фирманъ, едно общо движеніе са забѣлѣзва между македонскыти Българи въ полза на народната ни Ексархія. Нъ туй движеніе, като слабо още отъ кѣмъ нѣравственната страна, трѣбува да са подкрѣпи отъ просвѣтенныи наши Българи. Главното нѣщо, което занимава днѣсь живо духовети въ Македонія е замѣстеніето на грѣцкыти владыци съ Българи владыци зависящи направо отъ Ексархіята ни. Отъ тука люти борби между добросъвѣстныи граждани и привърженцыи на грѣцкыти владыци. Кои ще надвѣятъ въ тѣзи борби? Разумѣва са първыи, които поддържатъ еднотынныи желанія на народа; колкото за послѣдныи, нѣй не са съмнѣвамы че тѣ ще са стропохѣтъ съ единъ начинъ достоенъ за низкыи интереси които защищавѣтъ. Тѣхъ видѣхте чрезъ допискыи, Г-не Редакторе, каква срамна борба стана въ черковата на Егредере Паланка по Рождество Христово. Нѣкои подробности върху този скандалъ не ще бѣдѣтъ излишни за публиката. Причинителити на този скандалъ сѣ: Х. Петровъ, Х. Петрета, Доде Ангелинныи, Цене, Х. Серафимъ, Герасимъ и Х. попъ Алексія. Сякыи прѣдательства които ставѣтъ тука, се ставѣтъ отъ тѣзи лица. Нѣка народа ги види. Когато бѣхъ отишелъ на Скопія, владыката Пансія говори така на Х. попъ Алексія: «Ахъ попъ Алексі съ коя свобода проводи това писмо, като си писалъ вѣтрѣ че си общалъ 10 лири на Хасанъ ефенди и нѣколко на каймакамина за да ми върши работити. Не ѣ ли бѣше страхъ че ако са бѣше хванало туй писмо, азъ неможахъ да ви избава. Още единъ пѣтъ тѣхъ да ми не пишешъ, защото ще стане зло и за тебе и за менъ. Наистина азъ ви рѣкохъ да нмъ обрѣчешъ нѣщо, нъ нѣ да ми пишешъ че си далъ това или бивоа.» Азъ като слушахъ този разговоръ толкось ми домѣхънъ щото бѣше ми дошло да плача. Слѣдъ нѣколко дни, попъ Констандинъ ми върчи три писма писани отъ Х. попъ Алексія и които подтвърдявѣтъ прѣдательства нмъ. Обнародвайте ги. Азъ като прочетохъ че монѣи събратія Българи отъ Криворѣчна Паланка умолявали духовныи си пастырь Г. Пансія Скопскій да направи нѣкаквы интриги за да испроводи събратіята ми Г. Икономъ попъ Георгія и Г. Михала Стоянова на заточеніе, дълбока жалость обѣрна сърцето ми, и просълзихъ очити си като видѣхъ таквыи убійственныи срѣдства да са измыслихъ. Сега са обрѣщамъ кѣмъ Х. попъ Алексія: Ти прѣдавашъ братіята си. Какво да те нарѣчемъ? И тебѣ българска майка не е ли раждала, та като Іуда отиди да прѣдадешъ толкось невинныи хора? Твойти клѣвети скоро ще получатъ приличната награда. Колкото за писмата ти, тѣ са скрѣха да стоятъ като народна антика; тѣ нѣма никоги да са забравятъ. И друго Богъ да ни избави отъ по лоши. Стоянчо Паневъ.

лѣваръ въ Криворѣчна Паланка.

ИЗВЛЕЧЕНІЯ ОТЪ ДОПИСКИТИ НА ТУРЦИЯ

ДРѢНОВО 15 Февруарія. Подъ име община са разумѣва едно важно и добродѣтелно събрание, което има предначертана цѣль да са старае за общото добро на мѣстото, дето са то намѣрва. За да са сполучи това зависи отъ лицата, които съставѣтъ тѣзи община и отъ начинѣтъ, редѣтъ и законѣтъ, по които са тѣ водѣтъ и управлявѣтъ. Ако са слѣдва по добрия редъ, сполучва са по добри слѣдствія на дѣлата нмъ за които са старалъ, ако ли са увличатъ въ частны интереси или личны каприцы; тогава са раждатъ много злини: несполука за общото добро, партизанства, гоненія личны и проч. което нещо е народоубійствено. Въ този случай народѣтъ трѣбува да дигни довѣріето си отъ такива лица.

Както на повечето градове и села въ Българія са отвориха читалища, тѣхъ сѣщо и въ Дрѣново са състави отъ нѣкои лица, почти самозабрани. Цѣльта на тѣхъ Господиновци както са разбирѣ не была да съвокупѣ въ едно тѣло селенитѣ на мѣстото за да принесатъ полза изобщо на общинѣ си завѣденія, и да са испълни важното предначертаніе което има за заглавіе сѣка таквази община, но дръпнати въ крайтъ на селото тѣзи членове подъ командата на единъ чорбаджія са кордисали и на пакость на другитѣ почтенныи граждани издаватъ гласѣтъ си и съ присмѣхъ кѣмъ тѣхъ са въззаватъ и показватъ своето високо положеніе. Командантинѣтъ на тѣзи етерія нмъ общалъ 2000 гр. за Читалището, съ условіе: да не пріемнатъ други членове въ читалището отъ другитѣ граждани, а за да нмъ поласкае още повече дава на нѣкои членове отъ читалището пайтонѣтъ си за да ходятъ по визити на Господскыи празници, и те очаровани отъ тѣхъ честь като забравили себе си, на които кѣща идатъ, ядатъ, пѣхѣтъ и най после за трудѣтъ на заслугата си искатъ и дѣш-парасж.

На тѣзи Господиновци, които знаятъ имената си, нмъ напомнямы и ги совѣтувамы че цѣльта, на която са ся посвѣтили, съ този ходъ не излѣзва до центра дето иска да стигнатъ. Да гледатъ колкото е възможно да ввождатъ согласіето между гражданытъ, защото отъ сѣгласіето ще излезе доброто на мѣстотото нмъ, и да са не лжѣтъ че съ 2000 гр. дето нмъ е обещалъ патронатъ нмъ ще могатъ да свършатъ нѣкоя полезна работа когато отъ другитѣ си съграждани могатъ да съберѣтъ стократно повече, и тогази ще бѣдѣтъ въ състояние да наредѣтъ училищата си, които са станали въ положеніе за срамъ на Дрѣновчанытъ отъ околноститѣ нмъ общины и отъ публиката.

КЮСТЕНДИЛЪ, 8 Февруарія. Г-не Редакторе, молиме ви, да вмѣстите въ достопочитаемыи нмъ вашъ народо-интересенъ листъ настоящето жалостно приключеніе, което по злощастіе ако ѣ неприятно за мѣстното ни сѣдебно начальство, по пристойно за обнародваніе, съ надѣжда да послужи негли за поправленіе на нашити съсѣдци отъ високото правосѣдіе на което ежеднѣвныи грижи и старанія сѣ какъ да присѣдинѣ любовта на сичкыи народности живущи въ държавата на Султана. Една бѣдна жена на име Катерина Антова, на която мѣжъ ѣ по испадваніето на търговіята си отъ 10 години почти отсѣтствувѣ на странство въ Цариградъ, на 29 януарія презъ деньтъ отива да купи за 5 пари книга поща отъ нѣкого си Халидъ ефендіа, сынъ на Сали ефендіа. Той като ѣ далъ нѣкаква дебеда книга, тя бѣдната помолила са да бѣде тѣпка (ако има) като за поща, че нѣмала да плати повече поща-парасж като е дебеда книгата, а той умнѣя търговецъ! Ефендіа и Зааде ага! безъ да каже че нѣма друга книга, или не дава, като са слѣти върху ѣ, и ѣ удря у гърдити, пада полумжрѣва горката жена на земята, и така занесѣвъ ѣ у дома. На утрѣнната болна прѣдставѣтъ ѣ на хукюмата. Хукюмата ѣ испѣжда безъ да ѣ испита. Слѣдователно като отиде съ най голѣмото си безсиліе и немощъ до доктора градски Нязъ бей (ако не грѣши името му) той ѣ пригѣда и видѣ че е злѣ бѣсна и тутакси заповѣда на муфетишина Махмудъ бей, (който е почти най мудріятъ и правдолюбивъ мѣжъ у хукюматски конакъ) да заведе злощастната жена на каймакамъ бей (идаре мезличы) и каймакамина заповѣда на Дави мезличы (Хакима) да види тѣя работа, слѣдъ нѣколко разискванія у мезличы безъ да повикѣтъ убіецѣтъ пакъ испѣждатъ жената, и

слѣдъ 2 дена умира, и я погребватъ. На другиятъ денъ събиратъ са роднини на покойната сирота, направатъ арзухалъ и предлагатъ да имъ са разгѣда давята; тогава дори събератъ са и двата мезлича, свикватъ доктори, раскопаватъ жената отъ гроба, пригласяватъ я доктори дѣ е удрена, даватъ ранортъ, и пакъ я заравятъ: сега, колко за повиканіе поше прѣлъ мезлича зюдѣца незная станало ли е? Шахте че е удрена ще трѣбать ли?! какъ е станало отъ послѣ, незная, нъ само това зачухъ че мѣжъ ѝ (на покойната) отъ Цариградъ искалъ чрезъ телеграфа точни свѣдѣнія за работата; защото мислилъ че въ Кюстендилъ толко щѣлъ да намѣри правдата, колко Паланкалята Ицо що нѣтри, когото го извлѣкохъ зюдѣци отъ къщата му и му претресоха грѣбътъ! и Долномахленци отъ черковата когато ги искараха запгѣтата и забраха съ сопити да дигатъ каменіе!... а за шопо селянинъ що го умертвиха отъ бѣненіе и други... Тѣ са у нашія градъ, Г-не Редакторе, най възможити и лѣсни пѣща що ставатъ. Сега прочее ній като прости хорица които непознава ми толкось царскити закони, питами: не трѣбваше ли хукюмата да вика градскія докторъ съ врѣме и предвари, още като му плаща беделіето заплатата и човѣщина ли бѣше да испжда жената? Сега ній неможемъ да разумѣемъ кои са причинити на зюдѣніята; дали лошии човѣци или недостойнити сѣди на началството. Нѣка сѣди прочее привосѣдіето.

Ній припорѣчва ми тѣзи дописка на вниманіето на високата власт. Ній прѣвѣми отъ тѣзи мѣста разни оплакванія. Сѣдницити оставятъ много да са желеа отъ кѣмъ правдата. Какви сѣ тѣзи отношенія, напримѣръ, на кюстендилскія хукюметъ? Този хукюметъ е турень тамъ да разгѣда работити на хората и да раздава на сѣкиго правдата. Не трѣбуваше ли да земе той подъ вниманіе жалбата на горката жена и да накаже примѣрно този Халидъ ефенди който счита тамъ хората за мравки? (Б. Р.)

СЕВЛІЕВО 20 Февруарія. Честитъ бѣхъ, казвамъ, за това само че прочетохъ веднѣжъ и отъ нашіятъ градецъ дописка, която бѣше помѣстена въ по прѣминалія брой на вѣстникътъ ви; чрезъ нея чувствителнѣтъ и любороднѣтъ дописникъ много благородно и справедливо постѣпваше; — той оцѣняваше учителити ни, даваше много точни и основни изясненія и доказательства на гражданити ни за достойнствата и способностити на нашіти учители; — прочее много пѣти като съмъ завзетъ и азъ отъ това; бързамъ да ви помоля, Г-не Редакторе, да виѣстите настоящето ми въ стѣлповетъ на достоуважаемѣтъ вашъ листъ, чрезъ което почтенната публика да види, че нашіятъ градецъ е останѣлъ назадъ тѣй да кажа, отъ сички други, — даже и села, относително кѣмъ учебнитѣ завѣденія и улущенія на общественити работи.

Дописникътъ ви казваше че учителити ни сѣ немарливи, неспособни, недѣятелни, даже и недостойни да носятъ названіето учителско; — да, то е самата и праведна истина; и не можъ да не похваля този доброжелателнѣтъ нашъ съгражданинъ, който са събудилъ и съвзълъ за поправленіето и изгонваніето споредъ способността си, чрезъ народнитѣ ни вѣстници, сѣществующити въ града ни разрѣли и своеволія, аристокрація и партизанства и пр. защото нѣма друго спасеніе, и съ по другъ начинъ не бѣхъ са поправили ни засрамили нити пакъ стреснали.

Не можъ за повече да замѣля, да не исповѣдвамъ истината и кажа, че нашіти учители тука сѣ самити и сѣщи прѣчки и развратници, найпаче на младѣжити ни и учебнитѣ ни завѣденія, и той е самиятъ учитель Г.... П.... (за сега замѣлявамъ името му); който като са познае ако понеска доказателства на това, то тогава дълго и широко имамъ да му говоря, и поне само азъ; нъ колкото за сега, никакъ не ми допуша и не искамъ да почернувамъ и омръсвамъ перото си, съ неговити много добри постѣпки и повѣденія учителски, отъ когото са ожидава доброто въспитаніе и образование на младѣжити ни за възвишеніе на нашіятъ народъ.

При сичкити недостатѣци учителски, не можъ да замѣля да не поговорѣ и за младѣжити. Нашіти младѣжи сѣ сичкити си горѣщи и голѣми задѣганія и старанія за урѣжданіето и исправленіето на училищнитѣ и общенародни дѣла, правятъ повечето пѣти засѣданія въ кафенето съ игри, по изкогажъ придружени и отъ казаніятъ

учитель Г.... П...., са забравятъ и по вѣстъ денъ са занимаватъ и грошатъ по 5, 10 гроша; а да даждъ отъ тѣхъ половина или четвъртината за обща касса, никакъ не имъ е сгодно, защото имъ са виждаю много, и имали нужда за въ търговія (самата развратителна игра).

Нъ наистина, Г-не Редакторе, доволно замѣчително е за единъ чувствителенъ и ролюлюбивъ Българинъ да узнае и това. Нашіти младѣжи лане като съзнахъ че са е отхвърлило и zelo да са открыва гѣстото було на невѣжеството между народа ни, и на сѣкѣмъ zelo да са распространява вѣщъ просвѣщеніето, блѣсна свѣтлината надъ българскія нашъ народъ, почнахъ по градовѣти да са отворятъ Дружества, Читалища, и други общеполезни народни ученолюбиви завѣденія, и сичко което клони кѣмъ общото добро, и спомага за напредѣкътъ на народа ни, рѣшихъ и тѣ съ съзнаніето си и пробужданіето си да съставятъ Читалище; и тѣй подъ прѣдѣтелството на едного, събрахъ са и са подписахъ до 100 150 младѣжи; и съ първото имъ подписваніе само са събрахъ до двѣ-три хиляди гроша съ които можехъ да издържатъ и основатъ това свято завѣденіе, защо и другити сички щѣхъ да са подпишатъ, и да издържатъ много по достойни и дѣятелни учители, и за въ малко врѣме да направятъ и покажатъ много напредѣци.

Но тѣ какво направихъ? за жалость еще въ началото му са показахъ глупавы, немарливи и непостоянни; защото слѣдъ малко врѣме го потопихъ и забравихъ че ся зачали нѣщо; нити пакъ мислятъ че само чрезъ такыва дружества и читалища, ще можемъ да проныкнемъ и ся упѣтимъ въ пѣтътъ на просвѣщеніето и благодѣствіето. Такыва сѣ прочее нашітъ тука учителіе младежи и граждани, такыва крачки и напредѣци правятъ кѣмъ просвѣщеніето и образованіето, и тѣй отговарятъ на народитѣ ни дѣла. Но какъ да кажъ, дали да попитамъ, каква слава и достоинство заслужаватъ такыва младѣжи? не сѣ ли самата срамотъ и чѣрното гѣсто було на народъ ни? Дали трѣбаше да бѣждъ сичкитѣ младѣжи такыва за да бы билъ могълъ и нашіятъ народъ подъ дебелѣтъ сѣнкъ на Султанътъ да ся възвиши и просвѣти? Да ли за такыва младѣжи храни надѣжда нашіятъ народъ за напредѣкъ? Не! не! никакъ, казвамъ, защото тѣ сѣ козони и подпоркѣтъ, които окрасяватъ и подпиратъ зданіето, тѣ сѣ умантелныи цвѣтновы шарове по полѣнитѣ, които окрасяватъ и овѣчаватъ природѣжъ, и славейтъ, които развеселяватъ и расклащатъ листовѣтъ по горитѣ и оглушаватъ природѣжъ.

Единъ съгражданинъ.

Читателѣтъ вижда отъ тука какво цвѣте сѣ учителити и младежити отъ Севліево. Но дописка може да е пристрастна. Или ако казва правото, както и вѣрвами, ній свѣтъвами тѣзи учители и младежи да са поправятъ по скоро. Човѣкътъ безъ развитъ умъ е едно просто животное. Затуй тѣ трѣбува да са трудятъ да придобиватъ разни познанія които тѣ само опитомяватъ човѣщината. Нашіти Севліевци не трѣбува никога да изгубятъ това отъ прѣдъ очи. Да си отворятъ читалището, да си наредѣтъ училищата, да уведѣтъ въ тѣзи училища полѣзни познанія, приспособими на животътъ имъ, ето кое сѣ длѣжни да извършатъ единъ денъ по напредѣкъ. Да прѣкарватъ врѣмето си въ игри, това ще рѣче да правятъ сами себѣ си злочести и наслѣдницити си негли още повече злочести. Севліевската община смѣта въ утробата си достойни членове; ній подканями тѣзи членове да земѣтъ подъ вниманіе заблѣжкити ни. (Б. Р.)

ТИЧА 21 февруарія. Отъ Шуменъ като отивахъ за Котелъ, минахъ прѣзъ това село, и прѣвѣдохъ два дни. Това село са пада между Османъ-Пазаръ и Котелъ. Народонаселеніето му са счита отъ 70 къщи мусулмански и 80 къщи христіански, но тѣзи послѣднитѣ сѣ сичкити хора еснафди, и сѣ обѣрнали голѣмо вниманіе кѣмъ науката, направили си добро училище, довели си достоенъ единъ учитель Г. Ив. Поповъ, отъ Бебрево, който прѣдава освѣтъ на български языкъ, прѣдава още и турскія языкъ, училището са посѣщава отъ 50 ученика, които мисля че твърдъ за скоро ще са научатъ, защото учителя имъ сичкити науки на български языкъ прѣдава, по единъ най лесна метода съ гатапки, а пакъ турскія языкъ съ добъръ разказъ. Брава нему, и хвала на ученицити му. Надѣвамъ са, Г-не Редакторе, като прочетѣтъ Тичияни тѣзи ни

малкъ статійкъ, още повече ще са насърчатъ, и ще задържатъ още нѣколко години този учитель.

ЕГРИ-ДЕРЕ-ПАЛАНКА 2 Февруарія. Прѣдъ нѣколко дни имаме случаи да ни прѣпналижтъ на рѣцѣ три писма, испровождани въ Скопія на Нѣг. Прѣосв. Писѣсія отъ главнѣтъ иу тукашенъ привърженникъ Х. попъ Алексѣя. Тѣзи писма по разнытъ тайни неотдавна употребены фанариотски интриги и нѣща, които съдържаватъ, понеже заслужаватъ вниманіето на цѣлъ Българскій народъ, като ви даваме днѣсь единъ точенъ прѣписъ отъ тѣхъ, умоляваме ви да отворите стѣлповетъ на достоуважаемѣтъ ви вѣстникъ.

ПЪРВО ПИСМО. Прѣосвященнѣйшій Владыко, Съ вашитѣ святы молитвы пристигнахъ у нашіи домъ. Три дни по нашето дохожданіе пристигнаха писма отъ Вранска и Скопска община до нашата Паланечка пушина, и ги подканятъ нашітъ общинари Паланечки да направятъ маазаръ до Високата Порта за отдѣленіе отъ вселенската цѣрква да се съединятъ при Българската Ексархія, и казуватъ сега му е врѣме за прошеніе; и ако бы сега овой благопріятно врѣме за насъ Българетъ пропушмѣ выше у рука не можеме да го ставиме; и незнаемъ по кой начинъ ке лудеевъ нашіти общинари. За това дѣло дадохмо извѣстіе на нашітъ полски священници да бодѣрствува и се разговарятъ; дадохмо хаберъ и на хукюматъ; и неке да има изинъ, нъ тайно да земемо мукоритѣ кметскы тая работа да я свършимъ, и сега върху тая работа смо.

Заради сенетѣтъ за масло и ракія има намѣреніе нашіятъ зетъ да дойде у Скопіе, това ке принесе.

И на Бехри бега казахъ како даде смо дваесе и петъ лиры турскы на Ваше Высокопрѣосв. и посакахмо да ги теслими на нашіотъ такситъ, а онъ се утѣра, и само рѣче; добръ сте учинили. Но или-хаберъ отъ рука не сме му земале, върху тая работа смо; ако бы ги земале со съ нашіотъ зетъ ке ви ги испратимъ. Отъ наши нѣколцина священници, градскы и селскы, справлятъ ся за у Скопіе да принесатъ оплакваніе отъ противнытъ имъ священници, что имъ извѣтъ по еноритѣ, ако бы даде дозволеніе, да дойдатъ да си трагевъ чѣстѣта и енуритѣ си. И остаемо на святоотеческытъ вы молитвы. На нашітъ бѣдни священници наставленія.

Х. попъ Алексѣя.

ВТОРО ПИСМО. Прѣосвященнѣйшій Владыко, На 14-тѣй текущаго нашъ каймакаминъ събра священницѣтъ, и заповѣда отъ сега за напредѣкъ, скопскій митрополитъ ке познавате и неговы вулы ке зимате, и миріята ке му даждѣ споредъ вали-пашина заповѣдъ; какво сте бѣле отъ старо врѣме, пакъ ке си бѣдете; кой ке ся яви противникъ, трѣбе да отиде у гюрюлія. И така со съ прѣдъ себѣ си глѣдаекы искочихме си отъ хукюматъ споредъ сборовѣтъ и заповѣдытъ на нашію каймакаминъ за нашата и ваша работа!!! Но да видимо за напредѣкъ какво ке стои. Обѣщахъ му нѣколко лиры за нѣколцина да испратимо паметъ да печалатъ, и да видимо ако може да завърши.

Верху насъ дигнале се народницѣтъ градскы да правятъ арзувалъ, некаятъ ны ни у градъ, ни у цѣрква, бѣле смо правила на народотъ прѣдѣтелство, имали смо сношенія съ владыка, и така почна работата да вріе, и да видимо дека ке искочи. И на Х. Петрето му казахъ за сына му да се теги отъ общината, и така сынъ му и Х. Петре съ кѣтва ся обѣщаха за напредѣкъ да сѣ ваша страна, и выше сынъ му у община не иде. Х. Петре молитися за Іосифа Стаменовъ и Анастаса Николчовъ да имъ опростите нѣхнытъ грѣшкы. А главны народници сѣ: Міялко Стояновъ и икономъ попъ Георгія, двоица баджияци, тѣ сѣ глава на другытъ народници. Овія дни ке почнемъ да даваме пусулитѣ на селата за вашата мирія, ке почнемъ тая работа, и да видимо каде ке искочи. Но до дека нѣколцина не испратимо види ся работата не ке лѣгне, и мѣ неке да смо мирни, и да видимо въ тѣ дни что ке стане ке ви явимо. И така остаемо на свѣтитѣ вы молитвы и благословенія.

Х. попъ Алексѣя.

ТРѢТЕ ПИСМО. Прѣосвященнѣйшій Владыко, Бѣхъме вы обявили за нашъ икономъ попъ Георгію како справи ся да иде у Цариградъ со съ маазаръ тайно изработенъ за отдѣленіето отъ патриаршіята, и гонитель върху ваше Высокопрѣосвященство за да ви дигне отъ скопската епархія, и да запре миріята вы, казахмо вы како дадохме арзухалъ да му недаватъ тескере, и казахъ му отъ конакъ: овія 10 дена е ясакъ тескере да ся не-

дава никому, по причина до дека достаса отъ Скопѣя потерата! Какво виде икономъ хюкюматъ го не пушта, зема тайно отъ монастыръ Бошкоте Пандуръ сирма спрема понеделникъ, и прѣко ноцъ на 4-ий текущаго отишелъ за у Цариградъ. Два дни дирихмъ дека е, казуватъ го на село! а най-выше Х. попъ Панчо увѣрваше ны да е на село! На 6-ий немайки го на църквѣ, научихмо са отъ татка му здраво дека отишелъ у Цариградъ, и веднага вы обявляванъ. Ако бы имало кабилъ да телеграфите у Солунъ тоя главнѣй бунтовникъ да са запре, отъ запитие на запитие да се върне. Бърка тамо работити, и овдей да не буни народо. Това нѣчто желяемо да му направите.

Нашитъ троица что отидохъ у Скопѣе даваджѣ върху нашѣтъ общинѣ, нѣмѣтъ никаква потеря за да дигнемо главнѣй бунтовници. Акогы и сега оставимъ пакъ да бъде пихното, трѣбе нѣколко фамилии да станимо. Тѣ дни промче ся отъ нашѣтъ общинари, како скопскіо владыка дигналего отъ Скопѣе, сосъ толкова си запити откаранъ у Призрѣнъ!!! и Хаджи Мардаросъ умрѣлъ куката му муюрлисаде... и незнамъ что! Како бѣсни тражевъ си бѣдата. Доде что е ударилъ Х. Петрете, не е самъ тѣя сѣж компанія общинѣтъ! Много за чюдо ни ся види тоя школьскѣй хюкюматъ, не дай Боже! По-страшно неможе да бѣде! Църкви затварятъ, попове аргосвѣтъ правятъ! села зиматъ! Нови попове попятъ! Женѣ отъ мжжѣ отхвърлятъ! Судове, чудо чиневъ! Ако държи за дълго страшно е! Но ега Господъ да помогне съ ваше предстоеніе, правителството да ги накаже за да ся унищожи тоя хюкюматъ, щото обезпокоява царската рая! Бѣхъ вы писалъ у двѣ писма како ми рѣче каймакамино нашъ да се ставишь сосъ Хасанъ ефендіа да го склонишь да помогне за владышката мирія, и така ставишь ся и общахъ му 10 лири да завърши тая работа. Нѣмахме отъ васъ никакъвъ отговоръ. Прѣдъ каймакаминытъ ми рече Хасанъ ефендіа, по 12 сахатотъ вечеръ дойди на моята вратъ да чинимъ разговоръ за тая работа. Види ся лирити сяка напредъ, на послѣ да почне работата. Хаджи Петре що ся молеше за Анастаса Николчовъ и за Юсифа Стаменовъ ако трѣбать нѣмо не ги брали. И тако остаемъ на святѣтъ вы молитвы! Х. попъ Алексія.

ТЕЛЕГРАФИЧЕСКИ ДЕПЕШИ.

Лондра 13 марта. Германцити испразнихъ вчера Версаялъ.

Лондра 14. Единъ трактатъ са подписа вчера който унищожава неутрализацията на черно море, като дава на Портата право да оставя или да не оставя да минуватъ военни кораби на другити сили презъ Дарданелити и босфора въ мирно врѣме и да пролѣжи Дунавската комисія още 12 години. Споредъ единъ протоколъ подписанъ въ сѣщото врѣме, никоя сила неможи да са освободи отъ задълженіята които съдържава трактата безъ съгласіето на другити сили. Дукъ де Брогли, френски посланикъ въ Лондра, подписа трактата и протокола въ името на Франція.

Парижъ 16. Журналъ де Деба, като говори за слѣдствието на конференціята въ Лондра, казва: Трѣбува сичкото притчено безсраміе на Танимъ, главенъ органъ на английското правителство и на пруското за да са ублажимъ отъ едно развързване което е едно дълбоко униженіе за политиката слѣдвана отъ 40 години насамъ отъ западнити сили. Англія носи наказаніето за пруската си политика и лордъ Гранвилъ особно носи наказаніето за прѣкалената злочестна угодливостъ съ която той са покори на едно фамильско прѣдпочтеніе. Сичкото слѣдствие на кърджиската война е изгубено. Колкото за насъ, нѣй свършихми за много врѣме съ политиката на чувството. Сабята на Франція, струшена днѣсъ, ще може пакъ да излѣзе отъ капіята, нѣ това не ще бѣде за хубавити очи на Тур-

ція. Сичкити други вѣстници говорятъ въ сѣщиятъ разумъ.

Парижъ 16. Г. Тьеръ доде въ Версаялъ по слѣдствие на едно различіе на мнѣніе въ събраніето. Г. Тьеръ рѣши че сичкити събранія на министрити ще ставатъ въ Версаялъ, и че официалнити прѣмания ще ставѣтъ въ Парижъ.

Лондра 15. Слукъ са прѣска че Франція заѣма 5 диліона франги които ще плати на Германія подъ формата на американски бонове.

Мадритъ 15. Едно голѣмо сѣзаклятіе са открь. Много генерали отъ партіята на дукъ де Монтпенсіе, и които сѣж компромитирани въ тѣзи работа, ще са турятъ подъ сѣдъ.

Римъ 16. Въ официалнити сфери страхувѣтъ са отъ едно общо възстаніе на вѣтхити папски владѣнія. Извѣстиятъ че двѣ дивизии тръгнали за тѣзи области.

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ.

Пишатъ отъ Петербургъ че Сухумъ Кале, разложено върху кавказкото крайморіе на черно море ще сѣж обърне на военски портъ. Работити за преобразование то на вѣтхити крѣпости сѣж слѣдували енергически.

— Берзеровски убійцѣтъ на рускіятъ императоръ са пуснѣлъ по слѣдствие на едно посрѣдничество при френското правителство отъ комисіята на полската емиграція въ Лондра.

— Рускіятъ генералъ Аненконъ, привързанъ на германската войска, издаде една брошура въ която ся мжчи да докаже причинити за сполуката на германскити войски. Споредъ този генералъ, тѣхната горнина почива прѣди сичко върху едно нѣравствено начало: чувството къмъ редѣтъ, образованіето, точното изпълненіе на длъжността.

— Нѣкои вѣстници казвѣтъ че сумата която ся иска отъ Прусія прѣдставлява 17 пѣти лихвити на сичкіятъ сегашенъ дългъ на Франція. Тѣзи вѣстници притурятъ че едно таквось исканіе не ще има за цѣль освѣнъ да направи вѣчно Франція даноплатителка на Прусія.

— Прочитамъ въ Ендепандансъ Белжъ: Германскіятъ императоръ побързалъ да извѣсти, на 27, на рускіятъ императоръ подписваніето на прѣдварителнити условія за мирѣтъ. Като изразилъ задоволствието си да види една война колкото кървава толкосъ и славна за оржжіята му свършена чрезъ единъ почтенъ миръ, императора не забравилъ да благодари съ най горѣщи думи императорскіятъ си плѣмникъ дѣто, чрезъ стоеніето си, забранилъ борбата да земе най важнити размѣри. Императоръ Александъръ, въ отговорѣтъ си, честити вуйка си за сполукити му и прави желанія щото мирѣтъ да бѣде траятенъ. Той изразява убѣжденіето че свръскити които съединявѣтъ двѣтъ династии ще осигорѣтъ благополучіето и славата на Германія и Руссія.

Официалніа руски вѣстникъ отъ 15 марта (н) потвърждава съ задоволствіе добрити расположенія на които силити дадоха доказателство въ развързваніето на въпросѣтъ на черно море въ смисълѣтъ на мирѣтъ и на правдата. Сичкити пріятели на мирѣтъ, казва той, ще са възрадувѣтъ отъ туй дѣло на европейската дипломатія, която почита правото и дига сѣка причина на недовѣріе въ международнити сношенія. Истіятъ вѣст-

никъ потвърждава духѣтъ на помиреніе на силити и засвидѣтелствува особно благоразуміето на Турція която припознава привързанити сгоди отъ едно съгласіе съ руското правителство. Той притуря че развитіето на вътрешнити сили, една умѣренна, примирителна и миролюбива политика ще спомогнѣтъ за напредъ да умножатъ силата и благоденствието на Руссія.

— Берлинска Кореспонденція описва тържеството което са направило въ цѣла Германія, когато са прѣшло извѣстіето за подписваніето на мирѣтъ. То было на 3 марта (н). Берлинъ былъ накинченъ съ пруски и германски прѣпорци. Едно безчетно множество не прѣставало да са расхожда изъ улицити. Вѣчерѣта нѣмало нити единъ прозорецъ който да не былъ освѣтленъ. Сѣщото тържество сѣж направило и по другити градища на Германія. По 2 часа слѣдъ пладне пристигналъ исполнскіятъ топъ Валери който са отнѣлъ отъ крѣпостѣта на Монтвалеріенъ въ Парижъ. Той са тѣглилъ съ голѣма мѣжа отъ 16 коня и занѣсалъ са въ оржжницата при арсеналѣтъ. На 4 часа славословія сѣж отправили въ сичкити черкови.

— Панславистката партія, казва виенската Пресса, са вижда да иска да слѣдува вѣлненіята си при Славенити въ южна Австрія. Въ Бѣлгардъ са основалъ единъ сръбски вѣстникъ подъ заглавіе Югославенска Звѣзда който са печата съ латински и кирилически букви за да можи да го четѣтъ и Словени и Кроати. Този вѣстникъ, който е панславистки отъ чиста кръвъ, казва че войната ще са свърши скоро въ Франція, нѣ че бытвата ще захване въ Истокъ, една битва която ще разлѣе благословія върху народити които съединявѣтъ силити си за да осигорѣтъ съществуваніето си. Словенскити листове, най-много Словенски Народъ подканя живо читателити си да поддържатъ вещественно и нѣравствено този вѣстникъ. Ще видимъ ако рускити рубли сѣж въ състояніе да закрѣлятъ листѣтъ отъ злото отъ което страдѣтъ въобще сичкити славенски вѣстници отъ югъ, сирѣчь отъ едно кратковрѣменно съществуваніе.

— Сичкити английски вѣстници казвѣтъ че условіята за мирѣтъ които тури Германія ще умножатъ враждата и желаніето за отмъщеніе въ Френцити и че този миръ не е освѣнъ една почивка за отмъщеніе.

Слѣдующити родолюбиви и достойни за похвала лица, отъ Орѣховското окръжіе, благоволихъ да подарѣтъ по едно годишно теченіе отъ вѣстникѣтъ ни, сѣки за селото си:

Г. Тасо Петковъ за Гозлодуй;
Г. Отецъ попъ Теодоръ за Търнава;
Г. Отецъ попъ Жешевъ за Островъ;
Г. Г. Цвѣтковъ и П. Георгева за Малоралъ;

Г. Бр. попъ Кодреви за Крушовони.

Прочитамъ въ Тюрки: Миналата седмица, вселенскіятъ патріархъ принѣсе изново оставката си на Великіятъ Визиръ за причини които са привързвѣтъ на българскіятъ въпросъ. Увѣрваѣтъ че Н. Выс. отговорилъ че неможи да прѣме оставката на патріарха въ думити съ които са изказва и че ако Н. Святѣйшество постоянно въ рѣшеніето си, то може да постѣпи споредъ употребенити форми за осъщественіе на желаніето му.

ПРАВИЛНИКЪ.

Първый Българский народоцерковенъ соборъ, който става за да разска и одобри начертаніята отъ свѣсенный совѣтъ уставъ, и учреди Българскѣхъ Екзархіа споредъ издаденный за составленіето и высокъ царскій ферманъ и согласно съ священныя правила на православныя церкви.

За соборътъ.

Чл. 1. Народоцерковный Българский Соборъ за устроеніето на Българскѣхъ Екзархіа ся стои отъ цѣлый Свѣсенный Совѣтъ и отъ представители на Българскыя епархіи, които ся именно или вообще спонсирова въ Царскій Ферманъ.

Чл. 2. Соборътъ ся собира въ общій Екзархійскій домъ въ Ортакой 3 пати въ недѣлѣтъ т. е. Вторникъ и Петекъ за главны и рѣшителны, засѣданія отъ 4—10, часа, а въ четвъртъкъ отъ 6—10, за предуготовително засѣданіе, и всякога засѣдава подъ предсѣдательството на Предсѣдатель на Свѣсенный Совѣтъ.

Чл. 3. Отлаганіето на засѣданіята не може да стане по никаквѣхъ причинѣ, освѣнь ако ся случи пѣкой господскій празникъ въ опредѣленныя за засѣданія дни, или поискать това двѣтъ третины на соборътъ.

Чл. 4. Предсѣдательтъ, когато отсутствува или и когато присѣдствува може въ нуждѣ да си назначава единъ намѣстникъ, отъ другыя священноначальныя.

Чл. 5. Соборътъ ся счита пълень за отваряніе когато присѣдствувать поне повечето отъ половината на членовыты му; а за рѣшеніята му трѣба непременно да присѣдствувать най малко двѣтъ третины отъ всѣкыты.

Чл. 6. Ако, споредъ 5-ый членъ, въ единъ опредѣленъ отъ правилникътъ день не ся намѣрятъ двѣтъ третины за да бжде собраніето пълно, предсѣдательтъ извѣстява писменно отсутствующыты че послѣдующето засѣданіе ще ся счита пълно и само съ присѣдствіето на повечето отъ половинѣхъ членовы на Соборътъ.

Чл. 7. Гласоподаваніето става по вышегласіе на присѣдствующыты.

Чл. 8. Гласоподаваніето става въобще явно, а тайно, когато го поискать петь члена отъ собора.

Чл. 9. Никой отъ членовыты на соборътъ не може да гласоподава чрезъ другыто нито за другыто.

Чл. 10. Въ случай равногласія, гласътъ на предсѣдательтъ преодолюва.

Чл. 11. Собираніето на гласовыты и преоброуваніята имъ въ тайныты гласоподаванія ставать отъ двама членовы на соборътъ опредѣляемы за всѣкый пѣтъ отъ предсѣдательтъ, и съ помощьтъ на писарьтъ.

Чл. 12. Ако потрѣба, соборътъ може да назначава по вышегласіе комисіи отъ членовыты си за разясненіе на разны особенны предметы.

Чл. 13. Соборътъ ще ся грижи да ся вмѣстятъ въ едикъ особеннѣхъ за това кодикъ дѣлата на всяко негово засѣданіе.

Чл. 14. Соборътъ си има единъ писарь избранъ изъ членовыты му и двама подписаря отъ които и да е лица.

Чл. 15. Засѣданіята на соборътъ не сѣ публичны, а рѣшеніята му можть да ся обнародвать, ако го поискать повечето отъ половинѣхъ на членовыты му.

За членовыты на соборътъ.

Чл. 16. Членовыты на Соборътъ сѣ длѣжны да присѣдствувать въ засѣданіята му редовно въ опредѣленны дни и часовы.

Чл. 17. Ако, по неизбѣжнѣхъ нуждѣ нѣкой отъ членовыты не може да присѣдствува въ соборътъ, длѣженъ е да предизвѣстява това писменно на предсѣдателя, а на отсутствуващыята въ никаквѣхъ случай не ся допуша да прави измѣненія на станжлыты рѣшенія въ отсутствіето му.

Чл. 18. Никой членъ не може да замѣства себе си съ другыто.

Чл. 19. Всякой членъ, щомъ влѣзе въ соборътъ, длѣженъ е да записва всякый пѣтъ имято си въ едикъ особеннѣхъ за това назначенъ книгѣ.

Чл. 20. Който пожелае да говори, трѣба да поиска думѣхъ за това отъ прѣдсѣдателя. Но всякога ще говори онзи по-напрѣдъ който е по-напрѣдъ поискаль думѣхъ.

Чл. 21. Говорящій длѣженъ е да пази пристоинность въ израженіята си, и да ся ограничава въ предмета на говореніето си безъ да дѣкача личности.

Чл. 22. Ако бы онзи който е говорилъ по-напрѣдъ, намѣри че говорящій претолкува мнѣніето му, има право да поиска думѣхъ той-часъ слѣдъ него само за поправленіе на претолкуваното.

Чл. 23. Никому не е дозволено да пресича думѣхъ на говорящій нито да ся разговаря тайно, было съ предсѣдателя было съ нѣкого отъ членовыты, нито да оставя мѣстото си за да ходи при другыто, нито да ся разговаря съ нѣкого отъ мѣстото си.

Чл. 24. Пушеніето е запрето въ засѣданіята, но въ срѣдѣхъ на засѣданіята става почивка отъ половина часъ.

Чл. 25. Всѣкыты членове подписвать дѣлата на всяко предидуще засѣданіе слѣдъ като са прочетать и приѣмнятъ отъ соборътъ въ първото послѣдующе засѣданіе.

Чл. 26. Всякый епархійскій представитель ся счита общъ представитель на Българската Екзархія, и за това длѣженъ е да ся подчинява безусловно на вышегласіето на соборътъ.

За прѣдсѣдателя.

Чл. 27. Прѣдсѣдательтъ е длѣженъ да отваря и затваря засѣданіята непременно и редовно въ опредѣленны дни и часовы.

Чл. 28. Предсѣдательтъ дава думѣхъ на който пожелае да говори, като пази писменно редътъ на които ся по-напрѣдъ поискали думѣхъ.

Чл. 29. Пази благочинието въ соборътъ, и на-
помяваа благоприличието всѣкому който отступва
отъ него, и призовава го къмъ порядокъ и тишинѣ.

За Писарьтъ.

Чл. 30. Прѣдсѣдательтъ предлага за всяко за-
сѣданіе предметы за разгледаніе. И слѣдъ ко-
нечно разисканіе ги полага на вышегласіе.

Чл. 31. Писарьтъ сохрѣнява всичкы писма
на соборътъ, какъ-то и книгѣтъ на дѣлата, и за-
писанѣтъ книгѣ.

Чл. 32. Забѣлѣва що ся говори съ нмѣто на
говорящій, като дава равно вниманіе на всякій
говорящій.

Чл. 33. Сочинява дѣлата на соборътъ, които
прочита въ слѣдующето засѣданіе щомъ ся отво-
ри, пыта ако има нѣкой да направи нѣкоя забѣ-
лѣжкѣ, и слѣдъ приеманіето имъ призовава члено-
выты на соборътъ да ги подпишатъ.

Чл. 34. Възбранява му ся да съобщава кому
и да е писмата и писменныты дѣла на соборътъ,
освѣнъ на членовыты му.

— Въ Засѣданіята които сѣ държахъ до сега
въ Ортакой, народното събрание приѣло едноду-
шно слѣдующити поправленія въ начертаніето на
органическіятъ уставъ: 1-о Намѣсто епархіиски
мірски и священици съвѣти отдѣлно както са прѣд-
лагаше отъ уставътъ ще са основе въ сѣка е-
пархія по единъ совѣтъ съставенъ отъ 3 духовни
лица и отъ 5 до 7 мірски лица; нъ въ случаи
на работи чисто духовни, тѣзи работи ще са раз-
гѣждатъ исклучително отъ реченити три духо-
вни лица, подъ прѣдсѣдательството на епископа;
2-о Намѣсто да са избира Ексарха само отъ смѣ-
сената комисія, както пишеше уставното начер-
таніе, приѣло са да стане избраніето му отъ общо-
то събрание, сирѣчь отъ комисарити и прѣдста-
вителити. За сега 4 ма кандидати сѣ избрали вър-
ху ексархіискіятъ чинъ. Тѣзи кандидати сѣ: Т.
Т. П. П. Иларіонъ Ловченски, Иларіонъ Мека-
ріополски, Антимъ Видински и Панаретъ Плов-
дивски. Казвѣтъ че тѣзи седмица тѣзи кандидати
ще са подложатъ на одобреніето на царското
правителство отъ страна на смѣсената комисія и

слѣдъ като са приѣме отговорътъ му, Общото
събрание ще постѣпи за избираието на Ексарха
съ тайно гласоподаваніе.

— Н. П. Антимъ Видински пристигна миналія
петѣкъ въ градътъ ни. Писмата които приѣхми отъ
Силистра и Котелъ ни описвѣтъ живата радость
която почувствуваха христіанети при пристиганіе-
то на народніятъ ни пастыръ. Ний не ще споме-
нуваме тука за тържествата които сѣ направили
за посрѣщаніето му; ще кажемъ само че въ Си-
листра както и въ Котелъ, Н. Прѣосвященство
турилъ общинити градски върху нови основи; и
онѣзи които сѣ имали случаи да оцѣнятъ вѣжли-
востъта, благоразуміето и ученіето които от-
личавѣтъ Н. Пр. Антима Видински ще разберѣтъ
колко полезни и колко трайни бивѣтъ общинити
наредени отъ таквись лица наистина достойни.

— Научаваме са че Власити отъ силистрен-
ската епархія проводили до ексархіята ни махзари
чрезъ които искали да са присѣдинятъ на Бъл-
ската Черкова Тѣзи махзари, които были писани
на влашки языкъ, сѣ прѣвели вече и щели днѣсь-
утрѣ да са подадѣтъ на Великіятъ Визиръ.

— Телеграфически депѣши отъ Парижъ извѣ-
стивѣтъ разни сбѣжскуванія станали между Прус-
ци и Френци дѣто пѣрвити дошли пакъ да тър-
сятъ работа въ Парижъ; че една прокламация отъ
Г. Тіера казва че правителството е рѣшено да
наказва строго възнителити; че единъ полковникъ
са убилъ отъ множеството по причина че изва-
дилъ сабята си за да го сплаше; че пушки гѣр-
мѣли изъ улицити и че имало ранени и отъ двѣ-
ти страни: че една прокламация отъ министърътъ
на войната казвала на движимити гвардіи които сѣ
распуснали че денѣтъ не ще са забави въ който
да повърнатъ на Франція миналото нѣино величіе.

— Миналата сѣбота прускіятъ посланикъ, при-
друженъ отъ чиновницити на посолството, има
честьта да са приѣме въ тържественна ауденція
отъ Султана и да прѣдстави на Н. В. писмото
чрезъ което неговіятъ господарь му извѣства
възстановленіесо на Германската имперія. Султа-
на му направилъ най лѣстно приѣманіе. Великі-
ятъ Визиръ присѣтствуваха на ауденціята.